

НИКОЛАЙ ТЕЛЛАЛОВ
СТРАШЕН СЪД ЗА ВСЕКИ

chitanka.info

Опита се да я спре, но тя се разкреця на прага и той се отдръпна стреснат.

— Остави ме!!! Цялата ти идиотска подготовка нищо не струва! Не искам да се крия от съда Му! Ти си жалък! Продад си се на Сатаната! Щом не искаш да ме последваш, не ме спирай! Мразя те!

— Върви — глухо отвърна той.

— Не ми трябва твоего позволение! — изпищя тя, завъртя се на тока си, като удари куфара в касата и залитна на площадката пред вратата. Изтича по дървените стълби в двора и хукна през покритата с чакъл алейка към портата във високия дувар — грозен, неизмазан, но за сметка на това як като крепостна стена. Плодът на неговите усилия през последните два месеца, който струваше немалко пари.

Той въздъхна подире ѝ. Сви рамене като в гърч. В края на краищата това бе последният му опит да я придума да остане и да не прави глупости. Дори беше доволен отчасти и му бе неприятно да го осъзнава.

И въпреки всичко, почувства буца в гърлото си, която му попречи да я повика.

Тя спря до колата си, след като с мъка, затъвайки в чакъла с острите си токчета — издокара се толкова елегантно, че направо го болеше да я гледа, — беше отворила железните крила на портата. Той стоеше на вратата, без да може да пристъпи към парапета на терасата и гледаше как жена му се бори да натика куфара на задната седалка.

За какво ѝ е този куфар? Пълна идиотщина. Хайде, обличането ѝ като за прием все имаше някакво обяснение и известен смисъл, но куфар? Щом толкова вярваше на проповедниците, които я бяха омаяли и променили до неузнаваемост през последните месеци в отвратителната ѝ секта, за какво ѝ трябваша някакви вещи — нали идеше Краят на света?

Неволно прескочи към мисълта дали наистина я бяха променили. Не чак толкова. Склонността към истерия и избухливост беше част от характера ѝ. Проповедниците сякаш просто бяха засилили всички онези страни от нрава ѝ, които той с толкова мъка и не чак толкова много търпение понасяше.

Променило се бе неговото отношение към нея. Беше готов да я остави да върви там, където смята — с промития си в сектата мозък! — че трябва да бъде днес.

Защото утре нямало да има.

И въпреки че се бе примирил, трепна, когато тя се забави сякаш в размисъл, преди да отвори шофьорската врата. Слънцето сияеше, чакълът белееше ослепително, но той беше сигурен, че лицето ѝ е станало спокойно. Бързата смяна на настроенията бе характерна за нея.

Тя се обърна към терасата. Сигурно си мислеше колко грозно изглежда сега вилата след всичките „подобрения“, направени от съпруга ѝ, за да превърне двуетажната кокетна къща в подобие на бастион, бункер. Навярно напечените ръждиви листове бронирана стомана, поставени под наклон около стените — а зад тях едри камъни, пясък и оловни сачми, — я накараха да се понамръщи леко, когато извика:

— Извинявай! Не те мразя! — В тона ѝ нямаше истинско разкаяние. Вероятно просто се беше сетила, че не отива на една евангелистка да мрази ближния, особено този тук, когото някога бе обичала, включително и плътски, ох, и още как плътски! — Ти си заблуден! Не мразя теб, а греха ти, в който упорстваш! На тоалетната ми масичка съм ти написала адреса на църквата ни. Имаш време да се присъединиш към нас и да се спасиш истински!... Последният ти шанс!

Тя замълча, подвоуми се дали да каже още нещо. Но сигурно това, което трябваше да добави, бе само „сбогом“ и нервите ѝ не издържаха. Той я познаваше достатъчно добре, поне като външни реакции, разбира се, за да види, че е готова да се разплаче и може би да се върне, за да го умолява, убеждава... или пък да склони да остане с него. Замря. Хем го искаше, хем предпочиташе тя да си тръгне. Не знаеше какво иска. Беше му станала чужда. Особено през последните месеци — откакто светът чакаше своя край...

Но пък изведнъж с известен срам си призна, че би било добре тя да се върне — колкото да се налюбят за последно... и после да си върви. Да приключат с един хубав спомен, защото напоследък просто нямаха хубави спомени. Нещо, което да забравят в небитието като последната страница на съдбата си, ако проповедниците-кукловоди на оглупелите фанатици вземеха, че наистина познаеха и Апокалипсисът настъпеше...

Дали подобни неща минаха и през нейната глава, не разбра. Наистина я познаваше добре, но не чак толкова, за да е предсказуема за него. Във всеки случай в работата си той по-често правеше верни прогнози в областта на метеорологията, отколкото за поведението и мотивите на съпругата си...

Усети някаква празнота в стомаха, когато тя припряно се качи в автомобила си, тресна вратата и с газ от място я подкара, сякаш бягаше.

Може би наистина бягаше. Нали според нея — и личния ѝ пастор — мъжът ѝ бе белязан от лукавия. Или бягаше от изкушението да остане? „В болка и радост, докато смъртта ви раздели...“ Тя се отнасяше сериозно към брака, дори преди да поникнат в сърцето ѝ тези религиозни плевели... А може би се беше сетила за наистина щастливите им дни, но осъзнала, че едното желание да ги възкреси е, уви, недостатъчно...

Поне вече със сигурност можеше да отхвърли съжаленията, че нямаха деца. Все отлагаха. На теория имаха шанс да хванат последния влак през близките две-три години. Може би дори два пъти — семейство с едно дете е някак не съвсем пълноценно. Разбира се, без деца пък — хич.

Само че нямаха повече две-три години. Ако сектите се окажеха прави, никой друг по цялата земя нямаше повече от часове, различно на брой — според часовия пояс.

Бученето на колата затихна по третокласното шосе, което водеше към града. От терасата се виждаха само планинските ливади, но от кабинета имаше изглед и към цивилизацията — квартали от високи сгради в рамката на два планински склона отстрани, чистото небе отгоре и покритата с маргаритки и мека трева поляна. Черният път почти не се виждаше.

Той се отърси от вцепенението. И двамата имаха право. Това бе решението. Всеки по пътя си, след като не могат да се погаждат задълго.

И все пак усещаше празнота край и вътре в себе си. Но нямаше и истинско съжаление. Просто чувстваше липсата на нещо, с което беше свикнал.

Нещо.

Въздъхна отсечено, докато крачеше към портата да я затвори.

Да, отношенията им бяха мъртви. А сега това бе почти официално протоколирано. Повече не биваше да мисли за нея. Той трябва да оцелее, ако има шанс за това. Ако не — значи не. Но ще е опитал всяка възможност.

* * *

Даниел със семейството си пристигна малко след обед. Пращният му микробус спря и от него се изсипа самият Даниел, жена му с двете им деца, балдъзата му, която бе съвсем не лошо момиче, както прецени домакинът, този път съвсем практично и хладнокръвно, заедно с нейна разведена приятелка, която също имаше две деца — и те момче и момиче, почти връстници на децата на Даниел.

Всички мълчаливо, само с кратки здрависвания и неопределени възклицания, се изнизаха от микробуса, помъкнали ръчен багаж. Мъжете се заеха да разтоварят онези вещи, които нямаше смисъл да се свалят долу, в подземния гараж. Домакинът тихо попита приятеля си:

— Лина защо е сама?

— Гаджето ѝ остана при сектантите, Теди — отвърна Даниел. — Заради него се забавихме. Не е за разправяне какви сцени ни костваше... Но поне неприятното му държане спомогна да задържа Лина, тя се колебаеше до последно... А и измъкването от града не беше много лесно. Радвам се, че ме убеди да се изръся за блиндирана кола — и той кимна към няколко ожулени вдлъбнатини по наглед обикновената ламарина отстрани.

— Синина ли имаш на скулата?

— Аха... Сърдечно сбогом от оная отрепка... Можех да го просна в нокаут, знаеш ме, но вместо това изтърпях и един в стомаха. Това най-добре убеди Лина да дойде с нас. И въпреки всичко, ще трябва да внимаваме с нея...

— Аха. Добре, вкарай буса долу. Има място.

Даниел присви очи и бавно рече:

— Значи е отишла при откачалките...

— Да.

— Въпросът е приключен — съгласи се приятелят му. — Все пак прощавай, че ще го кажа, но вероятно е по-добре така. С Лина ще си

допаднете, сигурен съм. Идеално стана, че не се възползва досега да станете любовници. Не бързай обаче да действаш. Жена ми ще ти каже кога е моментът...

— Това не е най-належащото сега — отвърна Теди, усети се, че е малко по-рязък и додаде: — Благодаря ти... Малко ми е нервно. Трябва да проверим херметизацията на къщата, нещо ме безпокои.

Даниел хмъкна, но не се засегна, нито показва ирония към неловкото оправдание.

— Карам и два варела гориво, както заръча — каза той и седна на волана.

След около два часа бяха приключили с настаняването и разпределянето на багажа. Домакинът разведе приятеля си из подземния етаж на вилата. Жените не изявиха желание да ги придружат, бяха седнали в гостната-трапезария на партера, а децата се бяха поокопитили и сега играеха нещо в момчешката стая на втория етаж.

Мъжете обиколиха петте спални помещения, обширния склад с консервирани храни, медикаменти, облекло, оръжие и хиляди дреболии, включително дрехи за арктически условия, двете малки лаборатории, командната зала с монитори за наблюдение на местността и се върнаха в гаража, където стояха варели с гориво и имаше още една каса с боеприпаси и пушки. На стената обаче висяха истински и превъзходни по качество арбалети, мечове и копия. През решетка с катинар се виждаше и малка работилница, по стелажите бяха наредени акумулатори.

— Отдолу има изолиран резервоар с десет кубически метра минерална вода, кладенец с помпа и още един склад с резервен комплект ветрогенератор и слънчеви батерии, освен онези, които са монтирани на покрива. Там отстрани съм изкопал и място за десет тона брикети за отопление.

— Идеално си се подготвил — одобри Даниел. — Точно както ми разказваше. Доволен съм как си вложил парите.

— Те вече нищо не струват.

— Убедих се. Особено през последните седмици, а най-вече — по пътя за насам.

— Много ли е зле в града?

— Как да ти кажа... Зловещо е. Предимно спокойно — като замръзнало. Но хаосът клокачи под повърхността. Ако има някаква полза от сектите... прощавай, но поне не му дават да се изплиска по улиците. И все пак човек може да откачи от всички тия псалми, дето звучат от всяка обществена сграда или киносалон... И труповете. Малко са, обаче си лежат и никой не им обръща внимание — хората са като хипнотизирани... или надрусани. Цял град от наркомани или тихи луди. Е, на места, за голямо учудване, прибират мъртъвците. С боклукчийски камиони. Не ги карат на буницето, естествено, но... Не ми се говори за това, Теди.

— И на мен. Не знам защо попитах. Изхвърлих телевизора, за да не гледам. Но оставих радиото.

Даниел кимна.

— Да, трябва да следим Приближаването... каквото и да значи това. Доколкото разбрах, възнамеряваш да включваш всичките защитни системи постепенно.

— За да не хабя енергия. Херметизацията ще е последна, може би около час преди да дойде в нашия часови пояс... ако изобщо дойде нещо.

Даниел погледна часовника си.

— Скоро ще разберем. В Токио ще настъпи полунощ след четирийсет минути. Ако изобщо почне нещо...

— Със сигурност ще почне истински хаос с приближаването на Посочения час. Тихите луди, които си видял, ще станат буйни. Очаквам какви ли не изстъпления. Затова съм подготвил вилата за убежище — за най-лошия вариант, при който държавните структури ще се разпаднат без възможност за възстановяване. Ще преживеем варварството, Даниел, не вярвам да продължи дълго. Вакуумът в обществените структури не изтрайва дълго. А навиците от цивилизацията ще ни спестят по-свирепи форми на тирания. Ще се оправим.

— Наистина ли разчиташ на „цивилизовани навици“? Пък и най-лошият ти вариант само варварски период ли включва? Ами ако... Краят на света не е просто глобална психоза?

— Не вземам предвид безнадеждните варианти, Даниел. Към тях просто няма как да се подготвя. Къщата дори няма да устои на пряк

ядрен удар. Толкова ни бяха възможностите. Ако знаехме поне няколко години предварително...

— Щяхме да се нанесем на някой остров — кимна приятелят. — Ама не сме такива богаташи... Впрочем, като стана дума за тузарите, подготвих нещо като реферат какво бихме могли да очакваме от страна на оцелелите след безредици тлъсти портмонета. Не съм правил съчинения от ученик! Всичко е както ти ме посъветва, със статистически данни, списъци, карти, схеми. И малко мои анализи. На хард диска на компютъра е. И на два компактдиска.

— Разпечатка?

— Разбира се! А ти успя ли да сглобиш лампова машина, която да не се повреди и след атомни инциденти?

— Криво-ляво... Не е толкова мощна, колкото ми се иска, но ще свърши работа. Досиетата на сектите?

— Всичко, което успях да измъкна. Заедно с всичките енциклопедии и справочници от списъка. Добавих и разни неща отгоре. Моят инфо-Ноев ковчег е перфектен, Теди. Но бих се радвал да не потрябва и нещата да не се свлекат до най-зле.

— И аз разчитам на това, но дори да стигнем дъното, ще сме подготвени. Пък и е очевидно, че ще има други групи като нашата, с които ще можем да се свържем веднага щом стане възможно.

— С тях ще се погодим бързо. Това, което ще ни създаде проблеми, ще са евентуално оцелелите сектанти, богаташите и разните мафии — от класическите криминални, до бившите държавни отломки, военизираните най-вече.

— Да, но докато не започне тази хипотетична катастрофа, ако започне, нищо не можем да предвиждаме като последици. Та дори характерът на катаклизмите в Посочения час не е известен! Хм... Може би не трябваше да разглобявам телевизора. Видеоданните често са по-информативни...

— Нали каза, че си го изхвърлил?

— Повечето от частите не ми вършеха работа. Тях изхвърлих.

— Имам в буса портативен, настроен е на основните новинарски канали, които обещаха, че ще транслират докрай.

— Прекрасно! Виждаш ли как след месеци планиране се допускат и грешки.

— Обяснението е психологическо, Теди. И аз не съм сигурен, че ми се гледа какво ще става, предвид анонсите дотук, които забелязах в града... но пък може да ни помогне да реагираме адекватно.

— Вземай го и да се качваме горе.

* * *

В трапезарията бе сумрачно от спуснатите върху стеснените прозорци щори. Жената на Даниел шеташе в кухненския бокс, сестра ѝ се беше свила на канапето, завита презглава с шарено одеяло. Теди се досети, че е тя само по подаващия ѝ се крачол на сините джинси. Радиото нашепваше нещо в тъгъла, където бе монтиран дублиращ пулт от командната стая в бункера долу.

— Къде е Марта? — тихо попита Даниел.

— Качи се горе, децата се бяха разлудували. Може би ще успее да ги накара да полегнат да поспят.

Даниел кимна към балдъзата си, без да произнесе нито дума.

— Не знам дали спи — прошепна жена му. — Поплака си тихичко. Държа я под око. За всеки случай заключих външната врата...

— С Теди имаме ключове — също шепнешком ѝ отговори той, кимна и се запъти към пулта, където домакинът се беше настанил със слушалки на главата и бе вперил поглед в редицата часовници, грижовно надписани с имена на световни столици като в диспечерска на летище.

— Пържени филийки? — попита жена му. — Още има ток отвън, да не повярваш...

— Може.

Даниел включи телевизора, Теди му махна да го обърне така, че само той да си следи какво става на екрана. Очевидно не му се отвличаше. Приятелят му също си сложи слушалки и се отпусна в ергономичния стол от комплекта обзавеждане за луксозен офис. Надникна към пулта пред домакина. Тихичко подсвирна.

— Откъде си намерил такъв радар?

— Един военен ми го даде. Без пари. После ще ти разкажа. Той организираше подобна на нашата група и беше зает да създава

предварителни контакти... Донесе ми и свързочно оборудване с блокове за кодирана връзка. Ще се чуваме по радиостанцията.

— Не си ми казвал!

— Нямахме време, пък и не исках да говоря за това по телефона. Онзи военен ме предупреди да не афиширам много подготовката си, препоръча да се доверявам изцяло само на разговор очи в очи. А ние два месеца не се виждахме с теб! Долу се сетих за момент, но се отплеснах. Не съм... съвсем на себе си. Докато не се изясни дали ще става нещо в Токио, или не, просто не мога да се отпусна...

— Да, бяхме заети... Ана е направила закуска.

— По-късно...

Зачакаха напрегнато, местейки очи от монитора на компютъра към екрана за външните камери, радара, часовниците. Даниел зяпаше и в телевизора.

— Нещо интересно? — обади се Теди.

— Нищо ново в сравнение с последните седмици. Ако има, ще ти кажа да видиш.

— И при мен е така. Предъвкват едно и също...

Двамата погледнаха часовника за Токио. Оставаха единайсет минути.

Появи се Марта.

— Игрят на „Не се сърди, човече“. Одеве се биеха с възглавници.

— Добре — нервно отвърна Теди, по-високо отколкото възнамеряваше заради слушалките.

Лина се събуди, ако изобщо беше спала, отметна одеялото, седна. Лицето ѝ бе подпухнало. Марта се настани до нея и я прегърна. Ана им сервира на масичката, занесе чиния и на мъжете.

— Обърни така, че да гледаме и да слушаме, Дани — обади се изведнъж Лина с гъгнив глас.

— Да, разбира се, миличка — сепна се Даниел и побутна приятеля си.

Телевизорът се озова на бар-плота — точно срещу канапето, Даниел се просна в креслото с дистанционното в изпотена длан, Теди отместил слушалки, така че само едната да му е на ухото, като се извъртя леко към останалите.

Ана потърси ръката на мъжа си.

Говорителят бърбореше нещо, което му предаваха от Япония. Засега всичко било спокойно. Хиляди, милиони хора били излезли на улици и балкони, струпали се пред източните прозорци на небостъргачите. Чакали.

Даниел превключи няколко канала, преди да попадне на репортаж от Токио. Просто тъма, в която светлините очертаваха силуетите на сградите.

— Четири минути — каза Теди напрегнато. Седеше с безсилно провиснали ръце, които леко трепереха. Очите му бяха впити в екрана, където се разиграваше някаква „дискусия“ по единствено актуалната тема — Краят на света.

Лина се сви от звука на гласа му и стисна дланите си между бедрата. Марта я прегърна по-здраво. Ана облиза устни, Даниел опря дистанционното в челото си.

Говорителят от радиото възбудено отброяваше последните секунди, докато гостите в студиото — разярен учен и преблаг проповедник, още си разменяха реплики, вече не по същество. Всъщност, тъкмо когато стигнаха до лични нападки — изкараният от равновесие професор или нещо такова сипеше жлъчни подигравки, а сектантът с непробиваемото спокойствие на фанатик му отвърщаше плоско-остроумно, — тези двамата на телевизионния екран най-сетне бяха проговорили на общ език. Даниел съчувстваше на учения, който не можеше да си представи, че съществуват мозъци, които не зачитат елементарната логика, но си даваше сметка, че поведението на проповедника е значително по-обиграно и съобразено с вкусовете на масовия зрител. Поклати глава.

— Ето, в Токио е вече полунощ... — рече изкуствено ухиленият водещ, камерата го даде в едър план. — Моля нашият репортер оттам да даде картина...

Настъпи пауза. Микрофоните на опонентите или бяха изключени, или бяха млъкнали.

— Колеги? — не издържа водещият. Усмивката му стана някак пластмасова. — Чувате ли ме? — Притисна ръка до ухото си, вероятно слушаше какво му казва режисьорът от пулта извън кадър. — Хм... — проточи. — Уважаеми зрители, имаме технически проблем, който след две минути ще бъде отстранен... Реклама, моля...

— Наистина ли се случи нещо? — разлепи устни Даниел. Боеше се да допусне, че липсата на картина от Токио може да значи нещо. — Теди, какво казват по радиото?

— Няма връзка с Япония — прегракнало отвърна приятелят му след съвсем кратко запъване.

— Дали...

— Гледайте! — възкликна Марта.

Рекламите бяха прекъснати, телевизионната камера показваше едновременно двамата опоненти на отделни видеопрозорци. Ученият беше зяпнал, сякаш не му достигаше въздух. Сектантът обаче стоеше и почти крещеше, насочил нетрепващ пръст към милионите зрители:

— Друго доказателство ли искате?! О, нима мислите, че тайнството може да бъде показано по телевизия, докато хапвате пуканки или пиете бира?! Опомнете се! Не очаквайте да чуете ангелските тръби по стерео уредбата си! Те ще прозвучат над вас, едва когато Часът настъпи за вашия град, за вашата страна! За вас! За всеки поотделно! Братя и сестри! Убедихте се, че нищо не можете да видите по телевизията, превърнала се в инструмент на Врага човешки! Няма много време! Помислете за душите си! Излишно е да се взирате в телевизионни екрани и да се вслушвате във вашите радиоприемници. Оглушете и ослепете за онези, които ви връщат към плътското, материалното, зрелищното и суетното! Но се отворете към духовното, непреходното, вгледайте се в себе си и пуснете Божията милост в сърцата си! Тя ще ви пречисти! И побързайте, защото време за колебание няма! Останаха ви само часовете, в които да отхвърлите греха, да потъпчете Сатаната и да прегърнете...

Даниел превключи на друг канал секунда преди Теди да извика.

Там показваха нещо снимано отдалеч, навярно град, който гаснеше в нощта. Говорителят зад кадър делово изброяваше резултатите от проведените наблюдения, по-точно — липсата на такива: не бяха регистрирани сеизмични трусове откъм линията на настъпващия Посочен час, не се виждаха пожари, взривове, абсолютно нищо. Говорителят за миг замълча, след което съобщи, че липсват данни от спътници и самолети, военните радары с голям обсег не регистрирали нищо, поне според съобщенията на акредитираните репортери към научните, правителствени и армейски военни наблюдателни екипи. Изказа предположение, че проблемът може да е

чисто комуникационен, изобщо било рано за каквито и да било изводи, защото изводи на голо място и при липса на данни просто не можело да се правят...

— Какво мислиш, че е? — безцветно попита Даниел.

— Шашми на сектантите — сви рамене Теди, който неочаквано си бе възвърнал самообладанието. — Наистина може да са блокирани комуникациите. Или поне тези на телевизионните компании.

Жените не смееха да гъкнат, но Лина бе захапала кокалчето на пръста си, сякаш възпирайки клокочещ в гърлото ѝ писък.

— Смяташ, че сектите имат такива възможности? — попита Даниел, мъчейки се да оценява събитията трезво и рационално.

— Средства със сигурност имат, и то не малки. А медиите каквото и да разправят, но са много податливи на влияния. Хитър ход обаче. Неизвестността е най-плашеща. Просто режеш жицата, така да се каже, прекъсваш информацията и толкоз. Човешкото въображение върши останалото. Идеален начин да се предизвика хаос. А в момента хората в Токио навярно още чакат нещо да се случи и нищо чудно дори да са разочаровани...

— Правителствата би трябвало да спрат такава намеса, ако в нея е причината и всичко е един медиен спектакъл...

— При положение, че правителствата не са жертва на манипулацията и вече не са способни да приведат нито една своя заповед в изпълнение. Държавните администрации също се състоят от хора. Както и медийните компании... Аха, казаха, че всички сървъри и потребители на интернет в Япония са станали недостъпни точно в полунощ... Хипотезата за информационна „диверсия“ в глобален мащаб все повече се потвърждава.

Даниел не посмя да изтъкне, че ставащото, което не даваше никакви сигнали за естеството си на наблюдаващите отвън, можеше да има и друго обяснение — версията на проповедниците. Но дори да се бе престашил да го произнесе на глас, така или иначе щеше да бъде прекъснат.

Лина беше скочила от мястото си и се бе втурнала към вратата. Задържа я диво, заблъска я, почна да си удря главата в касата — както птица връхлита стъклото, след като е попаднала в стаята и всеки несполучлив опит да излезе на свобода съгъстяваше паниката и стреса в цялото ѝ тяло...

— Теди! — извика Даниел и рипна към балдъзата си. С два скока стигна до нея, тя се метна настрани — внезапно и чевръсто като диво животно, той едва я докопа и стисна откъм гърба в прегръдките си. — Теди!! Ела! Ела и я успокой ти! По-живо! Ти трябва да... аaaa!

Лина го беше ухапала и той я пусна, стъписан от болката и ненадейната ѝ постъпка.

За щастие Теди го бе разбрал. Стана, но твърде тромаво, навярно хладнокръвната му маска изискваше доста напрежение, а може би приятелят му се ужасяваше от перспективата да успокоява младата жена.

Тя обаче налетя точно на него и той механично я притисна към себе си, скри лицето ѝ — изкривено и обезумяло — на гърдите си и повдигна лакти, за да я затрудни да го налага с юмруци по раменете и лицето.

— Ох, Божичко — изхълца Даниел, когато видя кървящата си ръка. Ана вече се притичваше на помощ с хартиена салфетка и го задърпа към бокса, където над хладилника бе окачена аптекката.

Марта, след кратко объркване, се приближи първо до ругаещия през зъби Даниел, после застана до Теди и замилва Лина по главата, за да я успокои, макар че вероятно самата тя имаше нужда от подкрепа.

* * *

Ръката на Даниел бе превързана и той вече беше в състояние да пуска тъжни шеги. Лина се бе сгушила в Теди на канапето и виновно гледаше към пострадалия. Марта беше превзето оживена, горещо подкрепяше спокойните доводи на Теди с неуместни възклицания и преповтаряне на репликите му: „Да, точно така, и аз това казвам — медиите... комуникации... администрация...“

Ана бе забъркала леки коктейли, в които Даниел поиска малко повече алкохол, а сокът за Лина съдържаше успокоителни, за което не я бяха попитали.

— Не мисля, че е добра идея да се налеем с водка — мимоходом забеляза Теди.

— Рядко имам нужда от пиене — възрази приятелят му.

И сега, докато посрѣбваше портокаловия сок с малко по-голяма концентрация алкохол от обичайното — петдесет грама на сто и осемдесет „течно мезе“ с плуващи на повърхността парченца лед и с резен ябълка на дъното, както винаги му го правеше Ана, — той се мъчеше да приеме обяснението на Теди, че сектантите режат кабели, имитирайки Приближаването, прекъсват клетъчни телефони, отвличат репортерски екипи, но най-вече държат в подчинение медиите, като осуetyават и напъните на властите да пресекат тази грандиозна акция, събаряща самата цивилизация.

Признаваше, че приятелят му има право. Едно такова мащабно информационно антишоу можеше да бъде осъществено по принцип — при наличие на достатъчно масова организация, внимателно планирала всичко, разположила свои хора на ключови места в необходимите структури, блокирала с всевъзможни средства почувствителните места на имунната система на държавната администрация. Мотивите бяха патологични, ала целите — съвсем прагматични: след урагана на паниката и хаоса, когато хората са нивелирани до тълпи с първични инстинкти, единственото, което ще остане непокътнато и дееспособно, са сектите. Всичко останало ще бъде пометено — тълпите са лесно манипулируеми, когато ги гони ирационален страх... кой ще се противопостави? Полиция? Срещу собствените си семейства? Армия? Армията е дресирана да изпълнява заповеди, а заповедите няма как да стигнат до нея, ако сектите имат пълен контрол над всякакъв вид комуникации. Разбира се, военните биха могли да плюят на всичко и да се намесят, за да възстановят реда. Но подобни действия силно приличат на преврат, психологически ще е трудно да се решат веднага на такава крачка. Но ще го направят, разбира се, в момента, в който съобразят, че смисълът на съществуването им е да защитават обществото, което ги храни. Само че за това трябва време. А факторът време е против тях, хаосът и дезорганизацията ще удавят армията, която няма не само опит, но и идея как да се бори с призрачен враг, който не подлежи на поразяване с ракети, танкове, бомби... Редовият състав ще се поддаде на лудостта отвън или ще хукне поединично да спасява майки, бащи, деца, сестри, братя, съпрузи, приятелки... Ще останат островчета ред и дисциплина, съставени от офицерския корпус... но вече ще е късно. Ще гърмят

пушки и пистолети, ще дезертират войници, тълпи обезумели цивилни ще атакуват оръжейни складове.

Апокалипсис. Армагедон — но в неочакван вариант. Всички са си представяли последната битка между Доброто и Злото като величава панорама на срещащи се светли и тъмни армии в чисто поле като на парад. Но се оказва, че Армагедонът е просто една тотална партизанска, гражданска война по образа на Близкия изток или Ълстър и всеки е срещу всеки. Защото телевизорите не показват горящи от небесен огън съвременни Содом и Гомор, радиостанциите не транслират наистина седемте ангелски тръби. Напротив — няма нищо, никакъв намек какво става отвъд мистичния терминатор на Посочения час.

Страхотен термин са измислили сектите — Приближаване. Да го тълкува кой както иска — според страховете в подсъзнанието си. Неизвестността е най-страшна. Наистина оръжие за масово поразяване на умовете и за освобождаване на диви и мрачни стихии, които се крият във всеки от нас. И тези стихии сега вилнеят и рушат всичко, което е било постигнато.

И сякаш наистина няма значение дали е дошъл същинският съден ден или е дирижиран глобален заговор на шепя манияци, които обаче разиграват огромни човешки маси като стада добитък.

Но нима никой не се е подготвял за това, освен подобни приятелски групи от здравомислещи? Секретни служби, разузнавания? Или и те имат пръст в цялата работа? Богаташи, мафиоти, магнати, политици... А дали не са подценили нещата? Наистина развоят е неочакван — от изток настъпва... пустота. Навярно са се надявали Посоченият час сам да се дискредитира — дори с цената на масови самоубийства на религиозни психопати и хора, подведени и наркотизирани от фанатиците. Разчитали са, че нищо няма да стане и нещата ще се успокоят — и преди вълните на лудостта са атакували устоите на обществото. И ето, че действително не се случи нищо. Поточно — случи се нищото. От териториите, където е настъпил Посоченият час, не постъпва и бит информация, ни вопъл, ни стон, нито репортерска снимка, новина, свидетелски разкази... Нищо. Поне чрез сетивата на съвременната цивилизация — медиите — не пристига нищо. В съзнанието на хората Краят наистина идва. Словото, мисълта, представата се превръщат в материя, в дело, в руини.

Ужасно.

Даниел отчаяно искаше да повярва в описания от Теди сценарий.

Но и не можеше да забрави думите на проповедника по телевизията: „Нима очаквате да видите тайнството, докато удобно седите вкъщи?“

Впрочем, самото участие на проповедниците в телешоуто като че ли говореше в подкрепа на тезата за сектантски мегазаговор.

Но... ако бяха искрени? Не, не ставаха нито прави, нито симпатични от това. Все пак нищо чудно да бяха познали истината. И нещо наистина Приближаваше.

Страшният съд. Краят на света.

Телевизорът вече показваше епизоди от Армагедон. Уличните схватки избухваха с приближаването на нощта. Липсата на светлина винаги е засилвала човешкия ирационален страх, а значи и агресивността. Рядко някъде хаосът се разразяваше още денем, но където това ставаше, привечер бе същински ад. Дори наистина нищо лошо и особено да не се случваше зад фронта на Приближаването, вече щеше да се случва.

Пожари, плячкосвания, безчинства... Тълпи се сблъскваха и се биеха с голи ръце, но ефектът бе не по-малко кървав, отколкото ако използваша оръжия.

В просторни помещения като театри, кинозалони и зали стотици празнично облечени хора пееха псалми, сред тях имаше припаднали, богомолците ги тъпчеха до смърт, без да го забелязват, заслепени от екстаз, оглупели до безчувственост.

Катастрофи по пътища, железници, летища, фериботи, кораби. Огромен бял „Боинг“ без видими признаци за авария на борда се вряза в стадион, пълен с богомолци, камерата бе на самото игрище, предаването се прекъсна няколко секунди след като самолетът се разби в трибуните...

Ненадейно отгоре се изсипаха децата, за да разрешат някакъв спор, който застрашаваше да се превърне в караница.

Даниел се опомни и обърна телевизора, седна пред него и се залови да издирва канали, от които можеше да се улови някаква друга полезна информация, вместо да се парализира от влудяващите, абсурдни и сякаш нереални зрелища...

Уреждането на детските разногласия отвлече възрастните от смразяващите събития отвъд стените на убежището им, които от това станаха някак по-сигурни. Но в същото време ги подсети за отговорността, която носеха за хлапетата. Изпратиха ги горе, като Теди взе видеото и им го занесе в стаята за игра — всъщност просторното антре между двете детски, там имаше прозорец, а подът — застлан с мек сив мокет, който обаче според момчетата не бил подходящ за състезания с автомобилчета. Даде им няколко касети, а Ана ги снабди и със закуски.

— Можем да се надяваме — каза домакинът, — че поне няколко часа няма да ни създават грижи... пък после ще им се доспи.

Даниел премълча, че грижите за децата нямаха край. Марта само въздъхна и се оклюма.

Лина пожела да вземе душ, поне докато имаше ток „отвън“. Ана изпрати сестра си и се позабави. Върна се и кимна към останалите: наред е, успокоила се е, няма да прави глупости.

От телевизора и радиото все още не можеха да научат нищо съществено.

Ако изключим факта, че Приближаването напредваше в синхрон с въртенето на планетата около оста ѝ.

Пред него човешката цивилизация се разпаднаше.

Зад него продължаваше да се разширява загадъчната зона на зловещо мълчание.

* * *

— Теди!

Той вдигна глава. Беше задрямал на канапето. Марта и Ана се бяха качили да гледат филми с децата. При нормални обстоятелства и двете не биха позволили да се кисне толкова време пред екрана. Лина заспа в предвидената за нея стая на партера. Спускането в подземието бе планирано да стане след мръкване. Минаваше седем и половина вечерта.

— Да?

— Ела! Най-после нещо съществено...

Седна пред телевизора и се заслуша в дългата и донякъде човешка реч на правителствения говорител, който често се позоваваше на учени експерти с предполагаемо световно известни имена. Теди се подразни леко от това изтъкване на мненията на авторитетите. Нима авторитетите винаги всичко знаят?...

Съсредоточи се в изложението на говорителя. Когато то свърши, той се размърда и потърка чело. Даниел го гледаше изчаквателно.

— Честно казано, нямам идея как да го тълкувам — промърмори накрая домакинът. — Струва ми се безсмислено.

— Но като че ли доказва твоята версия.

— Аха — отвърна Теди апатично.

— Добре ли си?

— Хм. Да. Сънувах Нели.

Даниел сведе поглед.

— По-добре не мисли за това. — Оживи се отново. — Но властите поне започват да реагират, в общи линии правилно.

— Но не бяха категорични, че сектите имат вина за хаоса.

— Предпазливи са. Ако ги подгонят и подложат на репресии, нещата може да излязат изпод контрол.

— Ами. Просто търсят кого да обвинят, за да си измият ръцете.

— Какво ти става, Теди? Не е време за поражение!

— Сектите сигурно са предвидили такъв ход и няма да позволят недоволството на тълпите да бъде пренасочено срещу тях. Показателно е, че няма цензура върху репортажите, на екрана си текат сцени, които никак не съдействат за успокояване на населението. И проповедите почти по всички канали продължават, Дани. От сектантите вземат интервюта по-често, отколкото от истински учени или дори военни и правителствени чиновници. Експерти! Освен това властите просто нямат време да организират посрещането... на каквото и да иде от изток.

— В по-отдалечените от линията на смяната на датата региони може и да успеят...

— Може би. Дано. Даниел, ами ако наистина иде Краят на света?

Приятелят му помълча.

— Теди, взели сме всички мерки, на които бяхме способни двамата... А, да, имаше телеграма по кодираната връзка. Окуражават ни. Съобщиха, че всички групи, които са им известни, са добре, питат

как сме. Отговорих, че не падаме духом. И те нямат сведения какво става зад фронта на Преминаването... Казаха, че ще радират веднага след полунощ. Нещо като преброяване. Така се изразиха. Имаш ли представа колко са тези групи и по колко души има в тях?

— Ни най-малка представа нямам. Онзи военен ми каза, че имали съображения да не разполагаме с такива данни поне до сутринта, когато новата обстановка се изясни.

— Не те ли тревожи това?

— Не особено. Вероятно принадлежат към среди, склонни към предпазливи социални експерименти и се надяват да създадат технократично и по-стегнато общество върху руините на старото. Този вариант за нас с теб е приемлив, ние сме специалисти.

— Но и това ще е някаква... диктатура.

— Може би. Но рационална и много по-умерена от мафиотска организация или държава на фундаменталисти. Нещо такова очаквахме да се случи, нали? И наистина не е най-лошият развой.

— Да... но някак не ми хрумваше, че ще стане... планирано.

— Стихийно не би се получило. Не се тревожи. За добро или лошо, но те няма да успеят да осъществят точно замисления модел — заради взаимодействието с други оцелели организирани групи, както и стихийно организиращи се след... след тази нощ.

— Сектите искат същото — да построят удобен за тях свят. Неприятно е.

— Проповедниците заемат най-нечистоплътната позиция в случая — рязко каза Теди. — Останалите просто се опитват да оцелеят.

— Но и да се възползват от ситуацията.

— Само че не са я предизвикали!

— Не оправдавам сектантите и не осъждам „другите“ — тихо промълви Даниел. — Просто споделям, че ми е малко гадно от това, което наблюдавам.

— Прощавай...

— Теди?

— Ъ?

— Ако утре сутринта всичко си остане по старому... лудостта отmine, животът се съвземе... разбира се, никога няма да е същото, но надали ще се промени драстично, поне не веднага... Колко ли смешно

ще изглеждаме с тази наша „база“, все едно очакваме да се пренесем на Марс! Честна дума — първи ще се изсмея!

— Би било чудесно, Дани... Само че не мисля, че ще ни се размине.

— Какво няма да ни се размине?

— Нямам представа. Нещо.

— Дремването по никое време и само за около час винаги разваля настроението — каза Даниел. — Я си сипи кафе.

— Добра идея. Още ли сме на външно хранене с ток?

— Невероятно, но факт... А, ето още нещо!

Мъжете се склониха пред телевизорчето, слушайки какво обяснява от екрана мъж в генералска униформа.

— Това не го ли опитвах вече? — попита Теди. — Мисля, че вече пращаха безпилотни разузнавачи.

— Да, обаче този канал официално обяви, че щял да отразява гледната точка на щаба на въоръжените сили. Забравих да ти кажа.

— Първи симптоми за военен преврат?

— Засега само контрол над медиите, тоест над само една от тях.

— Трябвало е да започнат по-рано... — Теди се развълнува. — Добре, че са се сетили! Със сектите не бива да се воюва по улиците, а в ефира.

— Да, обнадеждаващо. Подценихме фуражките май, а?

Военият в студиото изреди уредите, които щяха да предават информация пряко. Три камери — обикновена, за нощно виждане на принципа на фотоумножителни прибори и инфрачервена. Радар, детектор за йонизиращо лъчение, сензори за измерване на различни физически величини...

— Кога ще излети това чудо на техниката? — подхвърли нетърпеливо Теди и се изправи. — Да ти донеса ли и на теб кафе?

— Да, може...

Оказа се, че самолетът вече се намираще на пистата. Камерата го показва от кулата — тъмен сплескан силует, изработен по технологията за максимална оптична и радарна маскировка. Вариообективът го увеличи, като изображението леко се люлееше.

— Кога друг път са показвали такива машини по телевизията — поклати глава Даниел. — Много на сериозно са взели нещата.

— Да, наистина. Пацифистът в мен почва да сменя боята, Дани.

— Радвам се, че си върна чувството за хумор... — Даниел замръзна от казаното по телевизора. — Какво?!

Двамата млъкнаха, вслушвайки се в думите на говорителя.

— Стига бе! — плесна с ръце Теди. — Това чудо изобщо не било предназначено да се управлява от човек?! Тия да не са създали ИИ?!

— Не съвсем, но почти, като го слушам какво приказва за коефициентите на Тюринг... Слушай, слушай!

След половин минута смаяно се спогледаха.

— Правилно ли чух? Самолетът бил всъщност интелигентна ракета-бомбардировач?

— Ракетоносец с ниска височина на полета за нанасяне на прецизни превантивни ядрени удари — бавно повтори Даниел току-що заявеното по телевизията. — Кorigирай се, Теди. Военните винаги са били маниакални масови убийци.

— Не съм почнал да ги харесвам. Просто се надявам да свършат нещо полезно.

— Онова чудо е въоръжено с пълния си боен комплект — двеста мегатона сумарно. Кого ще атакуват превантивно отвъд линията на Премаването?! Падналите ангели на Луцифер?

— Не е смешно, Дани.

— Не е.

— Вероятно не възнамеряват да ги използват...

— Да ги махнат тогава. Атомните бойни глави тежат. Не знам колко, но по-добре да заредят повече гориво или да качат още уреди...

— Стоп, ето — обяснява...

Заслушаха се.

— Хубава работа! — рече Даниел. — Конструктивно не бил приспособен да лети невъоръжен. Маниакални масови убийци! Ето за какво чупя от залъка на децата си!

— Излита.

Черната машина се втурна по пистата, като соплата ѝ едва припламнаха.

— „Безшумна“ ли каза оня?!

— Безшумна за мощността си. Обаче прелитането със скоростта, която споменаха, определено създава шум.

— Тръпки ме побиват! Теди? Ами ако това е... контакт?

— С извънземни? А защо ще кацат по линията на часа точно полунощ? Тя е съвършено произволна. Физическият терминатор — линията на залеза или изгрева, е по-естествен. Пък и дори съобразяването с него е твърде мелодраматично, не мислиш ли?

— Да, по принцип по-впечатляващо би било, ако кацнат навсякъде едновременно.

— Забрави зелените човечета, Дани. Приближаването и зоната зад него или са медийна измама, или са нещо, което не можем да си представим.

— Мммм...

— Страхният съд също е нещо, което можем да си представим, макар и мъгляво, повече като зрелище, не и като механизъм на явлението, не от научната му страна. Имам предвид нещо, което ще е просто непостижимо за разбиране, а може би дори за възприемане.

— Но пак е Краят на света — също пълна мистерия, ако се абстрахираме от атрибутите — ангели, тръби, жупел от небето...

— Просто вече приемам, че Приближаването или ще се окаже нещо напълно разбираемо и банално — заговор на сектите, или напълно ново явление.

— Само заради мащаба, не бих нарекъл подобен заговор банален.

— Мотивите са банални, не размахът.

— Знаеш ли, тъкмо размахът на това, ако е заговор, ми се вижда въвн от постижимото. Планирането и изпълнението трябва да са съвършени, за да заблудят всички. Това говори за висока квалификация на извършителите, да не говорим за планиралите го. Управление и контролиране на толкова много фактори — просто фантастично.

— За нас с теб е съвършено като изпълнение, защото сме с възможностите на средния човек за достъп до информацията. Специализирани екипи може би знаят далеч повече и тях не са ги заблудили... Всъщност накъде биеш?

— Тези хипотетични екипи защо си мълчат? Военните не са ли също такъв „специализиран“ екип, който би трябвало да вижда повече от масовия зрител?

— Ами нямат доказателства, които да убедят публиката, или нямат същия този достъп до средствата за масово осведомяване... Не ми отговори.

— Че квалификацията е просто нечовешка ли?

— Аха, пак търсиш извънземни...

— Бог извънземен ли е?

Настъпи пауза. Даниел наруши мълчанието:

— За да управляваш кола, трябва да имаш квалификация на шофьор, не става дума за формални доказателства като книжка. За да управляваш кораб, трябва да си капитан. А за да управляваш света, в това число и да го „изключваш“, когато е планирано такова мероприятие, трябва да си... Бог.

Теди съсредоточено остави празната чаша от кафе на бар-плота до телевизора.

— Въртим се в кръг, Дани. И постоянно опираме в хипотезата, която всъщност формулират фанатиците.

— Не, почакай. Ако към Земята се движеше астероид, който астрономите са забелязали твърде късно, за да се строят убежища или да се пращат космически кораби да го унищожат или отклонят, религиозните психопати биха нарекли това Божие наказание, сцена първа от Страшен съд. Но въпреки тяхното мнение, катастрофата ще си има напълно рационално научно обяснение — маса, параметри на орбитата, ниско алbedo, кинетичната енергия се превръща в топлина, атмосферни смущения, трусове... Ужасно, мащабно, но никаква мистерия. Приближаването обаче е съвсем друго нещо.

— Приближаването е черна кутия. Ние виждаме само изходните сигнали...

— Пълната липса на такива.

— Кое то само по себе си е сигнал.

— Да, съгласен, разбира се.

— В черната кутия важат познаваеми закономерности, логическа верига. И това, че на даден етап те са скрити, не ги прави мистерия и... чудеса.

— Чудо е целият този заговор и перфектното му осъществяване. Не знам някой заговор в историята на човечеството да е ставал така по мед и масло, винаги е имало непредвидени странични неща, импровизации, малко хаос... А тук — смазваща перфектност. Просто не вярвам да е плод на човешко планиране, това е.

— Стихийно явление?

— Да, не знам с какво, но интуитивно ми прилича на класически циклон, концентриращ се в тайфун. Нещо такова. От непознат тип.

— Това имах предвид, когато казах, че е възможно да ни предстои сблъсък с нещо наистина ново, което вероятно не може да се изведе на базата на досегашния ни опит.

— Да, Теди. Само дете се страхуваш да го назовеш. Краят на света.

— Хм. Бръсначът на Окам...

— Бръсначът на Окам с лекота отсича хипотезата за толкова глобален заговор, защото не може да съществува идеално планиране, идеално предвиждане на всички фактори, идеално осъществяване, при положение, че се върви против ентропния принцип.

— Тъкмо ентропният принцип хич не е засегнат, Дани. Цивилизацията е термодинамично нестабилна система, а хаосът — не. Той е енергийно изгодно равновесие.

— Разрушаването на цивилизацията като динамична система изисква доста енергия, Теди, особено ако е съзнателно. Настоявам на стихийността на явлението. И естествено — съгласен съм, че е от принципно нов тип, най-вероятно.

— Стигаме до един и същ извод. Защо спорим тогава?

— Защото не искаш да допуснеш, че всичко това — Даниел обиколи с жест, сякаш обхващаше превърнатата в крепост вила с ръка, — е било напразно. Длъжни сме да предположим, че е възможно наистина да идва Съдният ден...

Теди мълчеше.

— На мен ми е много по-трудно да го приема, Теди — тихо каза Даниел и вдигна очи към витото стълбище за втория етаж, където бяха детските стаи. — Имам да губя повече от теб.

Теди бавно сложи длан на рамото му.

— Как издържаш? — прошепна.

— Стискам зъби — погледът на Даниел зашари из гостната. — Нося отговорност. Трябва да знам. Неизвестността не просто плаши, Теди. Тя ти отнема достойнството. Не мога да си позволя да падна в очите на децата си. Дори това да е... краят. Нямам право да ги разочаровам в нещо, в което вярват сляпо и безгрижно... Не знам как да ти го обясня, човече...

— Разбирам. — Пръстите на Теди стиснаха рамото на Даниел. — Струва ми се, че разбирам... Виж! Има изображение от камерата на ракетносеца...

— Не е съвсем на фокус — каза говорителят. — Подаваме телеметричен сигнал към бордовия компютър на „Черната птица“... Сега ще получим корекции... Ъ... Боже...

Мъжете замръзнаха пред телевизора.

Изображението от борда на атомния безпилотен разрушител бе обикновен черен правоъгълник.

Но кой знае защо той създаваше кошмарно усещане, колкото и да протестираха сетивата, че това е обикновен мрак. Не беше мрак. Беше нещо, далеч по-неописуемо.

Небитието.

* * *

Никой от тях двамата не можа да промълви дума, не бяха в състояние да откъснат погледи от екрана, загубиха и представа за времето.

Но според часовниците на пулта само след пет-шест секунди телевизорът показва бял шум — станцията липсваше от ефира. Миг след това угасна и токът, но веднага лампите светнаха отново, а телевизорчето отново предаваше бял шум.

Вилата бе преминала на собствено хранване.

* * *

Теди провери ветрогенератора и слънчевите батерии, макар да не вярваше, че ще има сутрин и светлина, от която те да изработват електричество. Даниел през това време настаняваше останалите за спане в подземния бункер.

Не си казаха нито дума за репортажа от свършената смъртоносна играчка на армията.

Нито един канал не работеше — телевизионният ефир бе чист. Мъртъв.

Радиостанциите продължиха да вещаят още известно време, но скоро замлъкнаха и те. Само камерите за външно наблюдение говореха, че светът още е на мястото си в околностите на блиндираната вила.

От прозореца на кабинета, преди да пусне тежките защитни капаци, Теди видя в тъмния град зарево на пожари. Някак се справи да не произнесе дори наум името на жена си.

* * *

Седяха с Даниел в командната стая и допиваха чашите си с уиски. Беше почти десет и четвърт вечерта.

— Ана приспа децата — каза Даниел. — Аз ще мина да ги видя, преди да си легна при нея. Прочетох им приказка. Не бях го правил отдавна. — Замислено отпи. — Марта си легна със своите.

— Не си им казал, нали?

— Държахме се както трябваше, Теди. Но жена не можеш да излъжеш. Не и собствената. А после между тях преминава някаква искра. Също както феромоните, които им уеднаквяват цикъла, когато живеят дълго време в една и съща стая. Помниш ли, бяхме го забелязали, докато се подвизавахме в студентските общежития?

— Не забелязах да са омърлушени.

— Жени. Бих те посъветвал да отидеш при Лина. Просто я прегърни и си заспете. И двамата имате нужда от това.

Теди кимна. Не беше сигурен, че ще го направи.

— Вилата е херметизирана, капакът за мазето е затворен, сензорите са включени, алармата и тя... Има ли нещо друго за вършене?

Домакинът поклати глава.

— Аз ще вървя при Ана, Теди.

— Добре.

— Благодаря ти.

— И аз.

— Ъ... Лека нощ.

— Лека.

— Иди при Лина, чуваш ли?

— Чух, чух. Лека нощ, приятелю.

— Аха.

Даниел понечи да добави нещо, но само стисна ръката на Теди и излезе от стаята.

Домакинът на убежището остана сам, унесен в лениви мисли.

Отърси се от вцепенението. Часовникът показваше единайсет без седем.

Замислено остави отдавна празната си чаша, механично провери показанията на пулта и тръгна към стаята на Лина. Всяко помещение бе изолирано, с малък терминал от пулта.

Младата жена спеше, нощната лампа беше включена. Лина бе изпила допълнително успокоителни, но и самата умора от вълненията на този ден... последен ден... я бяха надвили. Стори му се, че спи гола под чаршафа. Погледна захвърлените ѝ дрехи и се убеди, че навярно е прав, освен ако не беше облякла нощница. Представи си, че е къса и прозрачна.

Отстъпи заднешком и се качи на партера, като дезактивира във временен режим блокирането на капака към подземното убежище. Бавно отиде в кабинета и се залепи за наблюдателната шпионка.

Остана дълго така, взирайки се в червените пожари в града. Като че ли бяха по-малко от одева. Гасеше ли ги някой?

Върна се долу, поколеба се пред стаята на Лина, но все пак влезе.

Съблече се. Отметна завивката. Лина наистина носеше къса нощница. Беше приятно да я гледа, но се усети, че му е някак безразлично. Гледката на извивките на тялото ѝ не го стоплиха, не предизвикаха никакво желание. Виж, ако на нейно място лежеше Нели...

Припряно легна и угаси лампата.

Бе много тихо. Усещаше топлината на спящата до себе си, чуваше лекото ѝ дишане. Не посегна да я прегърне.

Лежеше с отворени очи и чакаше, следейки бледо фосфоресциращите индикатори на терминала, където имаше и цифров часовник.

Когато цифрите 23:59 се нулираха, не издържа и стисна силно очи.

* * *

Твърдеше, че никога не е съжелявал за отминалите неща.

Ала знаеше, че лъже.

Винаги му се беше искало да се върне назад във времето, да започне отначало, някак другояче. В мечтите, които плетеше в сравнително редките минути на безделие — най-вече когато не можеше да заспи веднага, — разиграваше във въображението си различни варианти, избираше различни моменти, от които би тръгнал да живее живота си пак, за да избегне някои... грешки, така да ги наречем, въпреки че в наниза събития трудно може да се определи еднозначно кое е било в крайна сметка за добро, а кое за лошо. Неприятностите често предизвикваха ценни последствия, материал за златните фондове на паметта или даже по-трайни придобивки. А за приятните минути пък се налагаше да плаща непосилна по-късна цена — да губи, да се отклонява, да бърка...

Не можеше да се спре в мечтите си — личен наркотик, обезболяващо средство за духа — на някоя определена възраст, от която по вълшебен начин да започне „отново“. Понякога свързваше тези умозрителни сценарии с някаква цел — да научи повече чужди езици, да завърши друга специалност, да натрупа пари, да стане посилен, да овладее музикален инструмент или бойно изкуство... Друг път си разиграваше отношения с някое момиче, жена, с които най-вече не се беше случило нищо или пък се бе случило не така, както трябваше. Веднъж се придържаше към вече изминалата версия на житейския си път с малки подобрения и оптимизации, друг път си измисляше съвсем различен начин на живота си — пътешестваше, емигрираше, обвързваше се с професия, която изискваше да е напълно друг като мислене и постъпки...

Накрая стигна до извода, че навярно не би се решил да се възползва от евентуален вълшебен случай да изживее живота си отново. Бе твърде жестоко да измине отново през първите си детски и юношески трагедии, да изпие безчет горчиви чаши, както и сладки такива, които после нагарчаха. Нещата, които бе постигнал и с които се гордееше, нямаше да бъдат постигнати при други пътеки на съдбата, защото бяха резултат от всяка негова стъпка в миналото — да,

благодарение или въпреки, но връзката съществуваше. Щеше да е съвсем друг. По-лош, по-добър — нямаше значение. Щеше да е друг. Както клонингът не дава безсмъртие на конкретно осъзнаващата се личност, а в най-добрия случай удължаваше съществуването във времето на тялото и потенциалните заложи на това тяло, не влияещо кой знае колко върху психиката и разума — поне не достатъчно значимо, за да е същинско субективно безсмъртие.

Но въпреки това не спря да мечтае за различни варианти на живота си. Беше... развлечение. И може би утеха. Начин за борба със стреса. Както и да е. Харесваше му.

Всичко това се превърна точно сега в проклятие — целият спомен като на панорама, докато очите му виждаха пясък, върху пясъка — детски кецове, в кецовете бяха обути краката му, а изцапаните пръсти връзваха припряно връзките, защото сега беше на девет години и бързаше да се приведе в ред, тъй като с момчетата играят мач, топката не чака, стъмва се, време е да се прибира за вечеря...

Чезнещият спомен на неговото възрастно аз, достигнало до хоризонта на събитията на Небитието, Края на света, Съдния ден, разпадащата се личност на мъжа в съзнанието на детето изкрещя от ужас, болка и гняв.

Настина беше Страшен съд! Наистина светът бе Свършил! Оставаха само милиардите съзнания, обречени да се въртят в безкрайния цикъл на всички разклонения на своите животи, орисани да пият чаши жлъч и да вкусват удоволствия отново и отново, без надежда за край, защото без край няма и начало, а без начало няма Битие — само една илюзия, обидна и безмилостна, подигравателно позволяваща да бъде осъзната за съвсем кратък миг при скоковете от превъплъщение към превъплъщение в прангите на веднъж вече изживяната наяве съдба. Само за миг — достатъчно да се разбере безизходицата и твърде малко, за да се опита да се освободи.

* * *

Момчето върза кецовете си и отново хукна подир топката, надавайки хазартни викове. След трийсет години то щеше да си

спомни за това. И нямаше да успее да заплаче или да прокълне, за да намали болката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.